

Arrest

nr. 60 337 van 28 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekende partij dient op 23 december 2008 een aanvraag tot vestiging in op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van haar echtgenote die de Nederlandse nationaliteit verkregen heeft.

1.2 Op 22 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 april 2009. Deze beslissing wordt op 29 mei 2009 ingetrokken.

1.3 Op 29 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij dient een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 9 oktober 2009 bij arrest nr. 32 554 wordt verworpen.

1.4 Op 4 mei 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn echtgenote, die op 7 april 2010 haar E-kaart mocht ontvangen.

1.5 Op 14 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij dient een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 26 november 2010 bij arrest nr. 51 717 wordt verworpen.

1.6 Op 21 december 2010 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot.

1.7 Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 februari 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 21.12.2010 door A. V. (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Gezien betrokkene reeds twee maal eerder een aanvraag gezinshereniging indiende die telkens werd geweigerd om redenen van openbare orde;

Gezien betrokkene tegen deze weigeringsbeslissing in beroep gegaan is en deze vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring telkens werd verworpen;

Gezien de laatste weigering van recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie dateert van 14.09.2010 en de laatste verwerping van het beroep tot nietigverklaring dateert van 26.11.2010;

Gezien betrokkene in tussentijd geen nieuwe elementen heeft aangebracht en evenmin uit het administratief dossier blijkt dat de situatie op heden veranderd zou zijn;

Wordt het recht op verblijf geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980: om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid: betrokkene werd op 20.03.2009 ongewenst verklaard in Nederland. Betrokkene is uitgeprocedeerd als asielzoeker sinds 2006.

Het verblijf van betrokkene werd in 2002 geweigerd in Nederland omdat hij aangemerkt werd als oorlogsmisdadiger. In een beschikking van 18.02.2002 wordt het volgende overwogen: Volgens art 3.77 Vb lid 1 onder a kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen bedoeld in artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag. Heden is beslist dat artikel 1 F op de asielaanvraag van betrokkene van toepassing is. Het beroep tegen deze beschikking werd ongegrond verklaard op 03.02.2006. Betrokkene heeft op 27 november 2006 een verblijfsvergunning verblijf bij echtgenote aangevraagd. Deze is op 28 november 2006 afgewezen, geen schorsende werking. Betrokkene heeft toe dat ze destijds voor de man zijn asielaanvraag een valse naam heeft gebruikt.

Om deze redenen wordt betrokkene zijn aanvraag geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij twee bijkomende stukken neer, met name een 'Character reference' en een diploma.

De Raad wijst erop dat het procedurereglement niet voorziet dat ter terechtzitting nog bijkomende stukken worden neergelegd en stelt vast dat verzoekende partij bovendien niet aantoonbaar waarom zij deze stukken niet tijdig kon neerleggen. Bijgevolg kan met deze stukken geen rekening worden gehouden.

Het “*Character reference*” en het diploma worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht aan.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Verzoeker van Armeense nationaliteit, is gehuwd met zijn Nederlandse echtgenote, mevrouw M.A. (...), geboren te (...), en samen hebben ze één kind, de genaamde A.W. (...), eveneens van Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker heeft dan ook een aanvraag gedaan tot het bekomen van de Nederlandse nationaliteit.

Evenwel volledig ten onrechte werd deze aanvraag geweigerd, en dit omdat hij in Nederland ongewenst werd verklaard, omdat hij daar een valse naam had gebruikt namelijk A.V. (...).

Doch zijn echte naam is A.V. (...), geboren te (...). Onder deze laatste naam is verzoeker niet negatief gekend in Nederland.

Dat de Belgische Staat aldus ten onrechte de feiten in het dossier van verzoeker niet goed beoordeeld heeft.

Dat er zich dan een manifeste schending plaatsheeft van de zorgvuldigheidsplicht, iuncto de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)

3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Er dient op gewezen worden dat het determinerende motief van de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij haar aanvraag tot recht van verblijf van verblijf van meer dan drie maanden als

familieleden van een burger van de Unie wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De verzoekende partij heeft reeds twee maal eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend die telkens werden geweigerd om redenen van openbare orde. De laatste weigering dateert van 14 september 2010 en de verwerping van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad dateert van 26 november 2010. In tussentijd heeft de verzoekende partij geen nieuwe elementen aangebracht en evenmin uit het administratief dossier blijkt dat de situatie op heden veranderd is. De bestreden beslissing gaat verder in op het feit dat verzoeker in 2002 als oorlogsmisdadiger werd beschouwd en somt de verschillende beslissingen op die hierna volgden.

De verzoekende partij stelt dat zij in Nederland ongewenst werd verklaard omdat zij daar een valse naam had gebruikt, namelijk A.V. Haar echte naam is A.V. en onder deze naam is zij niet negatief gekend in Nederland.

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

“Uit het dossier blijkt dat M. (verzoekers echtgenote) haar asielaanvraag indiende in Nederland en daar bij een verklaring onder ede heeft gezegd dat ze vergezeld was van een man met de naam A. V. We hebben M. (verzoekers echtgenote) en A. (verzoeker) gesproken en hen geconfronteerd met de feiten. Ze geven toe dat ze destijds een valse naam voor de man hebben opgegeven. A. bestaat volgens hen niet en A. (verzoeker) zou steeds bij haar geweest zijn, ook in Nederland. Via de gemeente Geldrop-Mierlo hebben we een foto gekregen van A. Deze is gelijkend op A. (verzoeker)”.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verbindingsambtenaar voor de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken bij de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst het volgende liet weten aangaande A. V.:

“Werd in 2002 verblijf geweigerd omdat hij aangemerkt werd als oorlogsmisdadiger. In een beschikking van 12-8-2002 wordt het volgende overwogen:

Volgens artikel 3.77 Vb lid 1 onder a kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Heden is beslist dat artikel 1F op de asielaanvraag van betrokkene van toepassing is.

Het beroep tegen deze beschikking werd ongegrond verklaard op 3 februari 2006.

Betrokkene heeft op 27 november 2006 een verblijfsvergunning ‘verblijf bij echtgenote’ aangevraagd.

Deze is op 28 november 2006 afgewezen, geen schorsende werking.”

Op 26 mei 2009 laat dezelfde verbindingsambtenaar nog weten dat “A. V. tot ongewenst vreemdeling (werd) verklaard op 20-3-2009”.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een valse naam heeft opgegeven bij haar asielaanvraag in Nederland en dat de verzoekende partij onder haar echte naam niet negatief is gekend in Nederland, kan de verzoekende partij niet dienstig beweren dat haar verblijf in Nederland niet werd geweigerd omwille van het feit dat zij een oorlogsmisdadiger is. De verzoekende partij haar uiteenzetting is echter slechts een blote bewering, nu alle informatie die door de Nederlandse autoriteiten aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd bezorgd eenvoudig te lezen is in het administratief dossier en bovendien volledig werd overgenomen in de bestreden beslissing. De verwerende partij is dan ook geenszins onzorgvuldig geweest bij de feitenvinding.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in Nederland is uitgesloten van de vluchtelingenconventie, dat zij als oorlogsmisdadiger wordt beschouwd, dat haar verblijfsrecht in functie van haar echtgenote is geweigerd en er ongewenst is verklaard. Deze feiten worden door de verwerende partij beoordeeld als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid wegens haar persoonlijk gedrag. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij deze feiten onterecht aan haar toeschrijft. Uit bovenstaande is gebleken dat verzoekende hierin niet kan worden gevolgd, nu uit het administratief dossier en op grond van haar eigen verklaringen blijkt dat deze feiten weldegelijk aan haar kunnen worden toegeschreven.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet voorziet expliciet dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden mag worden geweigerd om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, binnen bepaalde perken:

“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van

het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenen betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

(...)”

De verzoekende partij betwist evenmin dat gelet op het persoonlijk gedrag dat hem weldegelijk kan worden toegeschreven, haar verblijfsrecht haar kan worden geweigerd op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet en in uitvoering daarvan artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partij heeft geenszins zomaar of ten onrechte een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan welke gegevens de verwerende partij niet goed beoordeeld heeft bij de beoordeling van haar verblijfsaanvraag.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen en de bestreden beslissing manifest ten onrechte zou hebben genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS